

2016Z23043

Vragen van het lid **Van Nispen** (SP) aan de Minister van Veiligheid en Justitie over *de rehabilitatie van onterecht veroordeelden* (ingezonden 5 december 2016).

Vraag 1

Wat is uw reactie op de uitspraak van de rechtbank Zutphen over de medeverantwoordelijkheid van de Nederlandse staat voor de criminele activiteiten gepleegd door Du Bois?¹

Vraag 2

Wat is het huidige beleid na de vaststelling van een justitiële dwaling? Waar hebben onterecht veroordeelden recht op en op welke manier worden zij (publiekelijk) gerehabiliteerd?

Vraag 3

Wat mogen onterecht veroordeelden aan hulp en begeleiding verwachten van de Nederlandse staat, voornamelijk wanneer sprake is van psychische problematiek door de onterechte veroordeling en detentie?

Vraag 4

Klopt het dat er door de toenmalige Minister van Justitie en het hoofd van het openbaar ministerie (OM) de belofte is gedaan om Du Bois aan een baan te helpen? Waarom is deze belofte niet nagekomen?

Vraag 5

Wat zijn de gevolgen van de uitspraak van de rechtbank Zutphen voor het huidige beleid met betrekking tot de rehabilitatie van onterecht veroordeelden? Welke maatregelen gaat u nemen om er voor te zorgen dat dit niet nogmaals kan gebeuren?

«Hij heeft bijna zeven jaren onterecht opgesloten gezeten in een periode dat zijn kinderen jong waren en opgroeiden tot volwassenen. Deze traumatische jaren hebben op verdachte en zijn gezin een enorme impact gehad en onherstelbaar leed toegebracht. Bij verdachte is als gevolg van de onterechte

¹ <http://www.volkskrant.nl/binnenland/rechtbank-staat-mede-schuldig-aan-drugsdelict-herman-du-bois~a4425992/>; <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2016:6469&keyword=%22knoops%22>, uit rechtsoverweging 7:

veroordeling een post -traumatische stressstoornis geconstateerd. Daarnaast ontwikkelde hij een gedragspatroon dat werd gekenmerkt door naïviteit, impulsiviteit en de sterke drang om er nu wel te zijn voor zijn gezin. (...) Als compensatie voor de jarenlange onterechte detentie heeft verdachte een schadevergoeding ontvangen. Deze is voor een groot deel opgegaan aan schulden die waren ontstaan in de periode dat hij vastzat. En ook voor een deel aan het dagelijks levensonderhoud van het gezin, omdat het verdachte niet lukte om een betaalde baan te vinden. Het geld veranderde bovendien niets aan de post -traumatische stressstoornis en het bij verdachte ontstane gedragspatroon om naïef en impulsief te handelen. Met de verdediging is de rechtbank van oordeel dat verdachte na zijn onterechte veroordeling onvoldoende is begeleid, ondanks toezeggingen van hogerhand. Na jarenlange detentie is het voor iedereen ingewikkeld de draad van het leven weer op te pakken en is voor velen begeleiding in de vorm van reclasseringstoezicht nodig. Bij verdachte bleef dit alles achterwege, terwijl de onterechte detentie diepe sporen had nagelaten bij hem en zijn gezin. Daar kwam bij dat publiekelijk excuus achterwege bleef.»